ואו בעלמא בשרה דבעל הבית לא תקינו ליה

רבנו ואע"ג דוכה ליה רחמנא בגוה כי זכה

ליה רחמנא להלוכי בה ולנקומי פיאה למיהוי

חצירו לא זכה ליה רחמנא אמר רבא מותיב

ר' יעקב בר אידי נזיקין ראה את המציאה

ונפל לו עליה ובא אחר והחזיק בה זה שהחזיק

בה זכה בה ואי אמרת ארבע אמות של אדם

קונות לו בכל מקום נקנו ליה ארבע אמות

דיריה הכא במאי עסקינן דלא אמר אקני ואי תקון רבנן כי לא אמר מאי הוי כיון דנפל עליה גלי דעתיה דבנפילה ניחא ליה דנקני

בארבע אמות לא ניחא ליה דנקני רב ששת

אמר יכי תקינו רבנן בסממא דלא דחקי רבים

ברשות הרבים דקא דחקי רבים לא תקינו

רבנן והא בכל מקום קאמר כל מקום ילאתויי

צידי רשות הרבים ואמר ריש לקיש משום

אבא ייכהן ברדלא קמנה אין לה חצר ואין

לה ארבע אמות ור' יוחנן משום ר' ינאי אמר

ייש לה חצר ויש לה ארבע אמות במאי

קמיפלגי מר סבר יחצר המשום ידה איתרבאי

כי היכי דאית לה יד חצר גמי אית לה ומר

סבר חצר משום שליחות איתרבאי וכי היכי

דשליחות לית לה חצר גמי לית לה מי איכא

מאן דאמר חצר משום שליחות איתרבאי

והתניא יבידו אין לי אלא ידו גגו חצירו י

וקרפיפו מנין ת"ל המצא תמצא מכל מקום

ואי סלקא דעתך חצר משום שליחות איתרבאי

אם כן מצינו שליח לדבר עבירה סיוקיימא לן

אין שליח לדבר עבירה אמר רבינא היכא

אמרינן דאין שליח לדבר עבירה היכא

דשליח בר חיובא הוא אבל בחצר דלאו בר

חיובא הוא מיחייב שולחו אלא מעתה האומר

לאשה ועבד צאו גנבו לי דלאו בני חיובא

נינהו הכי נמי דמיחייב שולחן אמרת אשה

ועבד בני חיובא נינהו והשתא מיהא לית להו

לשלומי ∞דתנן ונתגרשה האשה נשתחרר

העבד חייבין לשלם •רב סמא אמר היכא

אמרינן אין שליח לדבר עבירה היכא דאי

בעי עביד ואי בעי לא עביד אבל חצר דבעל

כרחיה מותיב בה מיחייב שולחו מאי בינייהו

איכא בִינייהו כהן דאמר ליה לישראל צא

וקדש לי אשה גרושה אי נמי איש דאמר לה

לאשה אקפי לי קטן להך לישנא דאמר כל היכא דאי בעי עביד אי בעי לא עביד לא

מיחייב שולחו ה"ג אי בעי עביד אי בעי

לא עביד לא מיחייב שולחן להך לישנא

דאמרת כל היכא דשליח לאו בר חיובא מיחייב שולחו הני גמי כיון דלאו בני

חיובא נינהו מיחייב שולחן ומי איכא למ"ד חצר לאו משום ידה איתרבאי והתניא

יבה אין לי אלא ידה גגה חצירה וקרפיפה מנין ת"ל ונתן ימכל מקום לענין מיידה אין לי

גם כולי עלמא לא פליגי דחצר משום ידה איתרבאי כי פליגי לענין מציאה מ"ם

א) כהנא. רש"ל, ב) [גיטין

עו:], ג) ב"ק סד: לקמן עו.ן, א ב"ק פר. נקנמן עו.; גיעין עו., ד) [קדושין עו., ד) [קדושין עו. מב: וח"נן, ד) [דכריס מב: וח"נן, 1) [דכריס כד], ח) [גיעין עו.ן, 1) [דכריס כד], ח) [קדושין עו.], עו [קדושין עו.], יבן, כל [קדושין עו.], יבן, כל [קדושין עו.], יבן, כל [קדושין עו.], יבן, יבין, נ) וויהרא כאז. מ) ושם יטז.

תורה אור השלם ו אָם הַמצא תַמצא ביַדוֹ 1 הגנבה משור עד חמור הגנבה משור עד חמור ַרְּיִּיְּ נְּלְשׁוֹר עַד וְ עַר שֶׂה חַוִּים יְשַׁלַם: ייייי שמות כב ג 2 כי יקח איש אשה וּבְעֶלָה וְהָיָה אִם וֹבְעֶלָה וְהָיָה אִם תמצא חו בעיניו כי מצא בה ערות דבר וכתב לה ושלחה מביתו:

גליון הש"ם

גמ' רב סמא בר רקתא ב ששה בר רק קמי' דרכינא משמי' חייא רריי חייא בריה דרי אויא אמר. כ"ה נר"ן: תום' ד"ה ר"י וכו' אלמא שייך קנין ד' אמות בגם. לא זכיתי להבין דאגן ילפי׳ רק דחלר אבל מה נקרא אבל מה נקרא חצר לא שייך למילף דמה שהקנו חכמים הוי נו מכמים היי מכירו ובגט הקנו לה ק' אמה ובממון הקנו לה רק ד' : ממות וצע"ג

הגהות הגר"א [א] גם' בעלמא. נ"ב גי' :הרי״ף בשדה דעלמא

רבינו חננאל (המשך) י ופריק רבינא אליבא דריש לקיש היכא אמרי׳ השולח ור היכא דהשליח בר חיובא הוא אבל חצר דלאו בת חיובא היא מיחייב שולחה והוא בעל החצר. ואקשי׳ אי הכי האומר לעבד ולאשת איש צאו וגנבו דלאו בני חיובא נינהו כדתנן בפ׳ החובל לחבירו העבד והאשה פגיעתן רעה החובל בהן חייב הן שחבלו באחרים פטורין הכי נמי דמיחייב שולחן. ופרקי' הני נמי בני חיובא נינהו דתנן . נתגרשה האשה ונשתחרר העבד חייבין לשלם. בא רב סמא ופירק פירוק אחר ואמר כי אמרי׳ אין שליח לדבר עבירה כל היכא דאי בעי השליח עביד אי בעי לא עביד אבל חצר דעל כורחה עבדה מיחייב שולחה. מאי איכא בין רבינא ב... הכה בין ובינ לרב סמא איכא בינייה כהן שאמר לישראל ל קדש לי אשה גרושה או איש שאמר לאשה אקיף לי ראשו של קטן לרבינא כיון דהני לאו בני חיובא נינהו דאין ישראל מוזהר על הגרושה ולא אשה בהקפת הראש מיחייב שולחה. לרב סמא כיון דאי בעו עבדי אי בעו לא עבדי לא מיחייב שולחם. ומתמהינן איכא מאן דאמר לאו משום ידה חצר זיתרבי והתניא וכתב לה ספר כריתות ונתן בידה.

ה"ג כי הקון ליה רבנן בעלמא. כגון בסמטא שהוא רשות לכל אדם או ברה"ר או בלידי רשות הרבים והיא הפקר לרבים למשוך לתוכה הלריכין ללחת מן הדחק: לא מקון ליה רבנן. שהרי אין לחדם שם ויכולה לשמרו הוי גט וי"ל דבד׳ אמות שלה אפילו יכול לשמור כמוה – ד׳ אמות מיוחדות שהרבה חברים יש לו בתוכה עומדים אצלו:

קטנה אין לה חלר. אם זרק לה

בעלה גט לתוך חלרה לא קנתה לה חלרה להתגרש בו וכן אם היתה עומדת ברה"ר וזרקו לה גט בארבע אמותיה ואע"ג דגדולה מיגרשה כדתנן (גיטין דף עח.) הזורק גט לאשתו בתוך ביתה כו׳ היתה עומדת ברה״ר וזרקו לה קרוב לה מגורשת כו׳: משום ידה חתרבחי. דכתיב ונתן בידהי וידה רשותה משמע כדכתיב (במדבר כא) ויקח את כל ארצו מידו: כי היכי דאים לה יד. דמשיודעת לשמור את גיטה מגורשת דלא מיעט רחמנא אלא שוטה דמשלחה והיא חוזרת: משום שליחות מיתרבאי. מדרבי רחמנה שליחות לאדם כדתניא (קידושין דף מא.) ושלח מלמד שהאיש עושה שליח ושלחה מלמד שהאשה עושה שליח אתרבאי נמי חלרה דהויא לה כשלוחה: וכי היכי דשליחות לית לה. דתנוח שחין ההטו עושה שליח דכי כתיב שליחות בין בגיטיןש בין בפסחי חים כתיב בענין: ידו. אם המלא תמלא בידו: גגו חלרו וקרפיפו מנין. שחם נכנסה שם ונעל בפניה לגונבה שהוא חייב: ה"כ מלינו תורת שליחות לדבר עבירה. לומר שלוחו כמותו וחייב השולח במעשה השליח: וקי"ל. בקידושין בפ"ב (דף מב:): בר חיובא הות. שחף הוא מווהר על הדבר התם פטור השולח דאמרינן ליה דברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין ולא סיה לו לעשותי: דלחו בני חיובה נינהו. לשלם כדתנן הם שחבלו באחרים פטורין (ב"ק פו.): דאי בעי עביד. חת השליחות: וקדש לי אשה גרושה. ומשעת קידושין עובר משום לא יהחום: אשה אינה באזהרת לא תקיפוש לפי שאינה בבל תשחית פאת זקנך כדאמר בקידושין (ד' לה:) והמקיף את הקטן חייב שהמקיף באזהרה כניקף דכתיב לא תקיפו אחד הניקף ואחד המקיף במשמע במס' [נזיר] (דף מ:). וקטן דנקט משום דסתמא גדול לא שביק לאקופי נפשיה: תלמוד לומר ונתן מכל מקום. מדלא כתיב ובידה יתנהו דרוש ונתן אוכתב לה ונתן אלמא משום ידה אתרבאי דאי משום שליחות הא כבר כתיבא הכא כדתניא (ושלח) ושלחהן מלמד שהאשה עושה שליח בקדושין בפרק ב' (דף מא.): רבי יוחנן אמר יש לה ד' אמות. מימה דלקמן מסיק משום דיליף מליאה מגט °אלמא שייך קנין ד' אמות בגט ובפרק הזורק (גיטין דף עח: ושם ד"ה ר"י) קאמר ר"י קרוב לה אפילו מאה אמה

מ"ם. וא"ת ונימא המנא תמנא כלל בידו פרט וכלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט וי"ל שדי ידו בין המלא תמצא וה"ל כלל ופרט וכלל כדאמרינן במרובה (ב"ק דף סד: ושם) כל מקום שאתה מוצא שני כללות הסמוכין זה לזה הטל פרט ביניהם וכן בסמוך וא"ת מה לריך להוכיח מכח דאין שליח כו׳ אמאי לא מוכיח מדאתרבאי מדאתרבאי מקרא דידה ולא עביד שום הוכחה וי"ל דבסמוך מכח התנא מוכיח דמרבה גגה וחלרה כידה להתגרש אפילו בעל כרחה או אפילו היא קטנה ואי מטעם שליחות לא היתה מתגרשת בעל כרחה ולא קטנה אבל הכא אי אפשר להוכיח מכח זה דאפילו בידו אינו קונה הגניבה

מעילה וטביחה שני כתובים הבאים

ואם תאמר והתנן פרק (ב"ק דף עט. ושם) היה מושכו

השומר יודע שהוא גנוב הוה ליה כחצר דבעל כרחו מותיב ביה: דאמר לישראל קדש לי אשה גרושה. וא"ת ואפי׳ אמר לכהן נמי וי"ל דכהן מקרי בר חיובא הואיל ואם מקדשה לעצמו חייב אבל ישראל אע"ג דעובר משום לפני עור לא תתן מכשול כשמקדשה לכהן כיון דחי מקדשה לעלמו לח מיחייב לא מקרי בר חיובא וא"ת מאי נ״מ בין נמ״ד אי בעי עביד

על הקדושין לרבא דאמר בעשרה יוחסין (קדושין דף עח.) קידש אינו לוקה בעל לוקה וי"ל דכי בעל אח"כ לוקה אף על הקדושין כדמוכח בריש חמורה (דף ה: ושם) א"יג י"ל

ג. ד"ה ועל הזקן ותוספות נזיר נז: ד"ה ורב אדאן:

רב פפא אמר "כי תקינו ליה רבנן ארבע אמות

מגורשת וחון לד' אמות לריך שתוכל היא לשמרו: ת"ל המצא תמצא גכי גט דמרכה גגה מונתן כידה י"ל ושלחה חזר וכלל: ראר משום שליחות א"ב מצינו שליח לדבר עבירה. חלר מקרא דידו כדבסמוך גבי גט מוכיח דחלר משום ידה איתרבאי בעל כרחו ולא אם הוא קטן: אין שליח לדבר עבירה. נפ׳ המיש מקדש (קדושין דף מג.) איכא דיליף משחוטי חוץ דכתיב הוא ולא שלוחו ואיכא דיליף משום דהוה ליה

כאחד דיש שליח ואין מלמדין: אשה ועבר בני חיובא נינהו.

הכונס (ב"ק דף נט:) השולח את הבערה ביד חרש שוטה וקטן פטור ואמאי והא לאו בני חיובא נינהו וי"ל דהתם משום דלאו בני שליחות נינהו: אי בעי לא עביד. וא״ת והא דתנן ויולא [ומת ברשות בעלים] פטור הגביהו [או הוליאו מרשות בעלים ומת] חייב ופרש"י בלשון אחד שאמר גנב לשומר שור אחד יש לי בבית פלוני קחנו ותהא עליו שומר חנם

הוליאו השומר מרשות בעלים ומת

חייב הגנב במשיכת השומר ואמאי

והא אי בעי לא עביד וי״ל כיון שאין

ובין למ״ד שליח בר חיובא לא לקי

דאף לרבא נפקא מינה דאי יש שליחות חלין הקדושין ואי אין שליחות אין חלין הקדושין: אכשר די קשן. וה״ה דהוה מלי למימר אקפי לי גדול אלא שהגדול לא יניח עצמו להקיף כדאמר פרק אלו הן הלוקין (מכות דף כ:) דאחד הניקף ואחד המקיף חייב ואע״ג דמוקי לה התם כי ניקף מסייע ליה בהדיה היינו משום דבענין אחר לא לקי דהוה לאו שאין בו מעשה אבל הלאו עובר לעולם נושין חום שבועות

ילפינן

ילפינן

ילפינן

בידה אין לי אלא בידה ממש גגה חצירה וקרפיפה מנין שהנותן גט בהן כנותנו בידה הוא ת"ל ונתן מכל מקום. ואמרי׳ לענין גט כ"ע לא פליגי דחצר משום ידה איתרבי דהא קרא בהדיא כתיב.

שעשה השליח כאילו שולחו עשאו הני מילי בזולתי דבר עבירה אבל בדבר עבירה השליח חייב ולא השולחו וכיון שהחצר שליח בעלה הוא והוא שנמצאת הגניבה בה אמאי מיחייב בעלה שהוא השולח.

שא א ב ג מיי' פי"ן מהל' אבידה הל' ט יפ"ד מהל' זכייה ומחנה ופייר מוטלי וכיים ומתנה הל' ט סמג עשין עד טוש"ע ח"מ סי' רסח :סעיף

סכ פב ד מי מהל' זכייה ומתנה הל' ט ועי׳ בהשגות ובמ״מ סמג שם טוש״ע שם סעיף ה וסי' רמג סעיף כג: פג ה מיי' פי"ו מהלכות אבידה הלכה י:

פד ו מיי׳ פ״ז מהלכות בד ו מייי פ"ז מהלכות מעילה הלי ב טוש"ע ח"מ סיי תי סעיף ח וסיי קפב סעיף א בהגה"ה: בדו ז מייי פ"ד מהלכות חובל ומזיק הל׳ סמג עשיו ע טוש"ע ח"מ סמג פפן ע פוט ע מ סי׳ מכד סעיף ט: פו ח מיי׳ פ״ה מהלי גירושין הלי א סמג עשין כ טוש קלט סעיף א:

מוסף רש"י

אין לי אלא ידו. אין לי שיתחייב כפל אין לי שיתחייב כפנ אלא בזמן שלקחה בידו (לקמן נו:)**. גגו חצירו** וקרפיפו מנין. שאס נכנסה שם ונעל בפניה לגנבה מנין שקנחה לו חלירו ומתחייב כפל (שם). איז שליח לדבר עבירה. שליח חשוב שליח עבירה שיתחייב שולחו, אלא הרי הוא כעושה מאליו (קדושין מב:) אלא שליח מיחייב, יסברא הוא דאמרינו ליה דברי הרב ודברי המלמיד דברי מי שומעין (ב"ק האשה נא.). נתגרשה (tab) נשתחרר העבד. וקנו נכסיס, חייבין לשלם. שהרי מתחלה הן חייבין אלא שאין להם מה לשלם, שנכסי מלוג של אשה משועבדים לבעל לפירות

רבינו חננאל

אמר ריש לקיש משום אכא דיש לקיש משום אבא כהן ברדלא קטנה אין לה חצר ואין לה ד׳ אמות. ור' יוחנז משום אמווג. וו יוווגן משום ר' ינאי אמר יש לה פי' האי דאמרי רבנן חצירו של אדם המשתמרת קונה של אום הכבה..... לו שלא מדעתו וכן אמות של אדם קונות לו בכל מקום הני מילי גדול תקינו ליה רבנן אבל לא לקטנה. ור׳ יוחנן אמר אפי׳ קטנה יש לה. ר׳ יוחנן אמר חצירה מכח ידה איתרבי כשם שיש לה יד וכל מה שיגיע לידה זכתה בו כך כל המגיע לחצירה זכתה בו. וריש לקיש אמר חצירה משום יקיש אכו הצירה משום שליחות איתרבי כשם שאין שליחות לקטנה כך אין לה זכייה בחצר. איני אך או לי אלא שנמצאת בידו אין לי אלא שנמצאת בידו ממש נמצאת בחצירו או בגגו או בקרפיפו מנין שחייב כאילו בידו ממש נמצאת ת"ל המצא ממש נמצאו זו ל המצא תמצא מכל מקום הנה חצירו משום ידו איתרבי קשיא ליה לריש לקיש קשיא ליוז לדיש לקיש ואם תאמר גם משום שליחות נתרבה הא קי״ל אין שליח לדבר עבירה. פי' אע"ג דאמרי' שלוחו של אדם כמותו וכל מה